

סדנת ליצנות – אבנר המוזר

- הרעיון שהגוף מתקשר ומספר את הסיפור. אם יש גם מילים, המילים מספרות את מה שהגוף אומר.
- נשימות מוגזמות כאשר מרימים משהו מהרצפה, כדי שגם הקהל יחוש את זה, אפילו אם ה"משהו" לא כבד.
- כוס עם חומצה – להעביר לשותף ולשים לב לנשימות שלו ושל הקהל הצופה. כאשר אתה מעביר אתה עוצר את הנשימה וכאשר השותף אווז, אתה נושף החוצה. אח"כ מעביר כוס של מים רותחים, אח"כ כוס מלאה במים רגילים, כוס חצי ריקה ובסוף כוס ריקה לגמרי. אותו הדבר עושים גם עם פנינה קטנה ויקרה בכף היד, מבקשים מהשותף לקחת אותה בזהירות, לשים לב לנשימות. כנ"ל לגבי עקרב קטן ומסוכן, שאם תלחץ עליו, הוא יתעורר. לשים לב אחרי שלקוחים אותו בזהירות, להוציא אוויר כדי שגם הקהל יוכל לנשום.
- הליכה חופשית בחדרה. ההוראה של המנחה היא "בחוז" או "בפנים" רואים איך הגוף משתנה בהליכה, איך הנשימה משתנה ואיך העיניים והראש משנים צורה בכל פעם שההוראה של המנחה משתנה.
- כשרוצים לעשות פרזנטציה, מסתכלים על נקודה מסויימת, כאילו שואבים ממנה את האינפורמציה, ואז מרימים את הראש וממשיכים לדבר.
- הולכים לקראת השותף וצריך למצוא את הנקודה שבה הוא לא פגיע (השניים מושיטים שתי ידיים לפנים ובודקים שזה לא נוגע – זאת הנקודה שבה השותף צריך לזוז באי נוחות)
- מצב שלושת ה"כן" – ניגש לשותף (או לילד) ושואל למשל: "זה ירוק?" (מצביע על השרוול שלו), "נכון זה סוויטשר?", "אתה רוצה לבוא לכאן". ואז ההענות היא ב%90. כלומר הרוב המכריע משתף פעולה.
- פרגוד – יוצא ומסתכל בחיך על הקהל, תוך כדי לקיחת אוויר, מוציא את הראש ואז מוציא אוויר תוך כדי אנחה קטנה, מגיע למרכז החדר, מניח כיסא או עושה איזו מחווה קטנה, שוב מוציא אוויר, יוצא חזרה אל מאחורי הפרגוד וברגע האחרון שוב זורק מבט אחרון לקהל ומוציא אוויר. ככל שהמחווה קטנה יותר, זה יותר מוצלח)
- כשאני עושה טריק, אני לא חייב לשאול את השני, "רוצה לראות טריק?" (אפילו לא שואל במבט או בתנועה כלשהי), אתה פשוט שואב אותו אל תוך עולמך תוך כדי שאתה עושה את הטריק. אף פעם לא להגיד לקהל שלך איך להרגיש, או מה לעשות. לא לעשות את האקט ולהניף ידיים למעלה, כאילו אתה אומר "ראיתם מה עשיתי?", אל אלא פשוט לסיים את הטריק, ולהוציא אוויר. אם יהיו מחיאות כפיים, פשוט לחייך או להגיד תודה. צריך לגלות את הקסם תוך כדי הופעה ולא להציג אותו לראווה או להצביע עליו.
- כל משפט של הליצן, אחרי כל פעולה שהוא עושה צריך להיות "מעניין?!", כאילו, כל דבר הוא חושב לעצמו – המממ, מעניין, - לא פניקה, אפילו אם הוא נופל מבנין גבוהה

ונתלה על אצבע אחת, הוא יסתכל למטה ויגיד לעצמו, הממממ, מעניין. בלי תנועות מוגזמות ובלי פניקה.

- כשנכנסים לחדר בביח', אפשר לפתח שיחה עם הילד, למשל, "אני יכול לרחוץ את הידיים כאן?" או למשל, "קר כאן" וכד'. רק אחרי שמפתחים יחסים עם הילד, אפשר להציע לו לראות איזה טריק, קסם או להכין בלון וכד'.
- הליצן הוא הישות היחידה בביח' שמבקש מהחולה רשות לגשת. האחיות, הרופאים והמשפחה חודרים לטריטוריה שלו ללא קבלת רשות.
- סוג השאלות של הליצן צריכות להיות "אני תוהה האם היית רוצה לראות הופעה" (במקום: "אתה רוצה לראות הופעה?"). אני תוהה אם אתה יכול לעשות תנועה כזו עם הידיים? כך הליצן מדבר בעצם על עצמו, במקום להורות לילד.
- קיפול טישרט בצורה מיוחדת. דרך ייחודית ומהירה. אח"כ זורקים באוויר את החולצה, תופסים, מסתכלים עליה ואומרים "מעניין" ושלב אח"כ לתפוס ולהגיד "מעניין מאד!" גם אם היא נופלת על הרצפה ולא תפסת, בלי פניקה, דווקא להמשיך ולהסתכל עליה כשהיא מונחת על הרצפה ולהגיד "מעניין"
- יושבים שניים או שלושה סביב 3 חפצים סתמיים. כל אחד בתורו צריך להזיז את אחד החפצים. הרעיון הוא שהפרצוף של זה שמזיז, צריך להיות כזה של "המממ, מעניין". ואח"כ הוא עושה פרצוף של "אהההה אני יודע"... ואז מזיז שוב את החפץ. בלי הרבה מניירות, שהכל יהיה נקי וברור, בלי התלבטויות מיותרות.
- 6 הצעדים) שהם בעצם כמו התנועה של לקראת לחיצת יד(, אחד – הראש, שתיים – הגוף, שלוש – להגיע לפרטנר, ארבע – לתפוס, חמש – להזיז את הרגע השמאלית ושש – לנער את היד.
- מסיבה – אני עומד מול בר משקאות) או שני סוגי אוכל(לוקח ביד אחת סוג אחד של משקה, טועם, מניח ולוקח כוס אחרת, מתלבט ואז מחליט מה יותר טוב.
- בקבוק מונח על השולחן. הליצן מנסה להגיע ולא מצליח) הוא לא מנסה בצורה גרוטסקית(הוא קם, הולך מסביב לשולחן ואז דוחף את השולחן, שיהיה קרוב יותר לכסא, ואז קל לו להגיע לבקבוק. המצחיק הוא שהוא בוחר בדרך הקשה יותר, ובדרך הכי פחות טריוויאלית.
- איזו בעיה אני יכול לייצר כדי שהסולם הזה יפתור בעיה זו? כל פתרון לבעיה הוא בעצם יצירת בעיה חדשה. כמו למשך כשהכובע נופל על הרצפה, בעיה, ואז כשאני מנסה להרים אותו, אני בועט בו וכך בעצם יוצר בעיה חדשה.
- קיפול סדין בצורה מעניינת על ידי שני שותפים. הרעיון הוא לא לעשות פרצופים, לא פניקה ולא להצביע לקהל מה אני הולך לעשות. לשמור כל הזמן על ה"מעניין" ועל "אההה אני יודע"
- אייקדו – לקוח מתורת הלחימה. איך מרגישים את האחר, איך גורמים לו לזוז, לרצות להתנדב? 1. הובלה עם תפיסה ביד אחת נגדית

2. הובלה עם תפיסה ביד אחת מקבילה
3. הובלה עם אצבע אחת מתחת למרפק
4. בחירה של מתנדב אחד והוא בא איתך ועוזר לך למצוא עוד מתנדבים, אתה כאילו מתייעץ איתו במבט ומקבל את אישורו, או את סירובו.

- להרגיש את המשקל של היד של השותף, לנער מעט ולוודא שכל כובד המשקל על החלק העליון של הזרוע ואז מעיפים את היד שלו לכוון למעלה, עד שהיא נוחתת על הראש (ממש מצחיק!)
- כאשר אחד מנסה להרים את השני – אם אתה נושם כלפי הסרעפת למטה ומעביר את המשקל לרגליים, בלתי אפשרי להרים אותך. אולם אם תנשום דרך הכתפיים למעלה, אפשר להרים ללא בעיה. זהו הבסיס של העבודה שלנו על במה – אחרת יש פניקה. לנשום רק דרך הבטן והסרעפת התחתונה ואז היציבה גם טובה יותר.
- אפשר להשתמש בפנטומיה כדי לספר את הסיפור, אבל ליצנים עובדים עם דברים אמיתיים
- האף האדום – אם מורידים אותו, מתחילים לראות את האנושיות שבליצן ולא מתרכזים רק בליצן/ילד, בגלל האף האדום, הקהל צריך להיות אמפטי כלפי ההופעה של הליצן ולא להביע סמפטיה. מצד אחד האף האדום הוא ברכה ומצד שני קללה.